

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2017 r.,
sprawy M.S. o zadośćuczynienie i odszkodowanie z tytułu niewątpliwie
niesłusznego tymczasowego aresztowania,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt II AKa .../16,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego [...]
z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt III Ko .../13,

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację pełnomocnika wnioskodawcy jako oczywiście bezzasadną;**
- II. obciążyć wnioskodawcę kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M.S. wystąpił o zasądzenie na jego rzecz na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. kwoty 1.239.454,81 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r., w sprawie III Ko .../13, Sąd Okręgowy [...], po rozpoznaniu tego wniosku, zasądził na podstawie art. 552a § 1 k.p.k. od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kwotę 51.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne pozbawienie wolności wraz z ustawowymi

odsetkami, licząc od dnia uprawomocnienia się wyroku, a dalej idące żądanie oddalił.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 552a k.p.k. i art. 558 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które to naruszenia miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji doprowadziły do nieuzasadnionego zaniżenia wysokości zasądzonej kwoty odszkodowania i zadośćuczynienia.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Apelacyjny [...] wyrokiem z dnia 12 maja 2016 r., w sprawie II AKa .../16, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M.S. dalsze 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia, ponad kwotę zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego [...], a w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł pełnomocnik wnioskodawcy, który na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił wyrokowi rażącą obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:

1/ art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec tego, że skład Sądu I instancji był nienależycie obsadzony, co Sąd odwoławczy powinien wziąć pod uwagę z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia apelacji oraz jej zarzutów i uchylić wyrok Sądu I instancji;

2/ art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez zapoznanie się przez Sąd Apelacyjny na rozprawie w dniu 12 maja 2016 r. tylko z częścią materiału dowodowego, gdyż do tego Sądu zostały przekazane akta Sądu Okręgowego [...] o sygn. III Ko .../13, wraz z niekompletnymi aktami Prokuratury Apelacyjnej w [...] o sygn. akt [...];

3/ art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. poprzez:

a) niewskazanie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z jakich przyczyn Sąd odwoławczy nie uznał zarzutu apelacyjnego wnioskodawcy dotyczącego naruszenia przepisów postępowania w rozumieniu art. 438 pkt. 2 k.p.k., to jest, art. 4 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k., poprzez nieuprawnione oddalenie przez Sąd I instancji wniosków dowodowych z dnia 17 grudnia 2013 r. oraz z dnia 3 czerwca 2014 r. o dopuszczenie dowodów znajdujących się w aktach Prokuratury Generalnej, na okoliczność kompleksowej analizy przebiegu postępowania

przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową [...] w sprawie o sygn. akt V Ds. .../05 i rodzaju stwierdzonych w przebiegu śledztwa uchybień oraz ich wpływu na skalę, rodzaj i zakres uszczerbków, w tym krzywdy, jakie wnioskodawca doznał z tytułu stosowania niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania;

b) powtórzenie w treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, w ślad za uzasadnieniem wyroku Sądu I instancji, bez wymaganego obowiązującymi przepisami procedury karnej, dostatecznego wyjaśnienia stanowiska, że roszczenie dotyczące utraty przez wnioskodawcę kwoty 39.454,81 zł wraz z odsetkami z tytułu zasądzonych od niego zaległości STI wobec ZUS-u oraz kosztami sądowymi, nie może zostać uwzględnione, podczas gdy z ujawnionych na rozprawie akt wynika, iż zaległość STI wobec ZUS nie powstała w maju 2004 r. i następnym okresie przed jego zatrzymaniem, gdyż w ZUS była nadpłata środków, która nie została skompensowana do zatrzymania wnioskodawcy, nadto nie została w terminie ogłoszona upadłość STI, gdyż cały zarząd, w tym M.S., był tymczasowo aresztowany, co jak wynika z danych z KRS, uniemożliwiało podjęcie jakiejkolwiek decyzji w tym przedmiocie;

c) umieszczenie w treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego cytatu mającego pochodzić z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego [...] VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VIII U .../11, podczas gdy, jak wynika z ujawnionych na rozprawie akt, cytat - *„Już w czerwcu 2006 r., tj. przed dniem aresztowania wnioskodawcy i w konsekwencji nałożenia na niego zakazu prowadzenia spraw stowarzyszenia istniały realne, uzasadnione podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości stowarzyszenia. Wnioskodawca z takim wnioskiem nie wystąpił, pomimo, iż ciążył na nim taki obowiązek”* - w wyżej wymienionym uzasadnieniu wyroku nie występuje, natomiast Sąd odwoławczy nie odniósł się w wymagany obowiązującymi przepisami procedury karnej sposób do zarzutu apelacyjnego w tym zakresie;

4/ art. 170 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że wniosek dowodowy wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z twardego dysku stanowiącego jego własność – [...], zabezpieczonego do sprawy Prokuratury Apelacyjnej w [...], sygn. akt Ap V Ds .../12, jest niezasadny, gdyż zeznania świadków L. B. i M. N. nie potwierdzają, iż

negocjował on kontrakty z ramienia STI na usługi terminacji ruchu telekomunikacyjnego, z których miał uzyskać 10% prowizji oraz, że przez pryzmat zeznań wskazanych świadków należy oceniać zasadność przedmiotowego wniosku dowodowego wnioskodawcy, w sytuacji, gdy dowód ten miał potwierdzić jego wersję oraz faktyczną rolę w funkcjonowaniu STI;

5/ art. 174 k.p.k. poprzez zastąpienie bezpośrednich zeznań świadka M. J. treścią złożonego przez tego świadka oświadczenia odczytanego następnie na rozprawie, który to świadek miał zeznawać na okoliczność wartości kontraktów negocjowanych przez wnioskodawcę bezpośrednio przed jego tymczasowym aresztowaniem.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Regionalnej [...], w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie z uwagi na oczywistą bezzasadność.

Pisemną replikę z powyższą odpowiedzią prokuratora podjął pełnomocnik wnioskodawcy, który wniósł o nieuwzględnienie stanowiska prokuratora i podtrzymał zarzuty podniesione w kasacji, wnosząc o jej uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja pełnomocnika wnioskodawcy M.S. okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego w pkt 1 *petitum* kasacji wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie doszło do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem skład Sądu I instancji był należycie obsadzony. Z analizy akt sprawy wynika, że wniosek o zadośćuczynienie i odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie został złożony przez pełnomocnika M.S. w dniu 29 lipca 2013 r. (data wpływu do Sądu). W tym czasie przepis art. 554 § 2 k.p.k. obligował sąd okręgowy do procedowania w składzie trzech sędziów zawodowych – co do zasady, taki skład sądu obowiązywał do dnia 30 czerwca 2015 r. A zatem zgodnie z treścią tego przepisu, w dniu 30 lipca 2013 r. zarządzono rozpoznanie niniejszej sprawy przez Sąd I instancji w składzie trzech sędziów zawodowych.

Ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz.1247 z późn. zm.), dokonała nowelizacji przepisu art. 554 § 2 k.p.k., wprowadzając z dniem 1 lipca 2015 r. zmiany w zakresie składu sądu okręgowego orzekającego na rozprawie w przedmiocie żądania odszkodowania i zadośćuczynienia (art. 1 pkt 195 ustawy). Jest prawdą, że przepis art. 27 tej ustawy stanowił, iż przepisy Kodeksu postępowania karnego w brzmieniu nadanym przez tę ustawę, stosuje się do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie, jeżeli przepisy poniższe nie stanowią inaczej. Wypada przypomnieć, że momentem wszczęcia postępowania przed sądem pierwszej instancji jest chwila wpływu do tego sądu inicjującego postępowanie jurysdykcyjne aktu oskarżenia lub jego surogatu (innej skargi lub wniosku), a momentem wszczęcia postępowania przed sądem drugiej instancji jest chwila wpływu do tego sądu akt sprawy wraz ze środkiem odwoławczym (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2016 r., III KK 41/16, OSNKW 2016, z. 12, poz. 81; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 stycznia 2016 r., II AKa 295/15, Lex Nr 1994424, teza 2; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 kwietnia 2003 r., II AKz 122/03, KZS 2003, z. 5. poz. 56*).

Jak wcześniej wskazano, postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte przed dniem 1 lipca 2015 r., skoro zostało zainicjowane wnioskiem złożonym przez pełnomocnika M.S. w dniu 29 lipca 2013 r.

W dalszej kolejności należy stwierdzić, że uwadze pełnomocnika umknęła treść art. 30 w/w ustawy, który miał kluczowe znaczenie w zakresie dotyczącym zmiany składu sądu. Przepis ten przewidywał odstępstwo od zasady stosowania ustawy nowej, gdyż stwierdzał, że jeżeli na podstawie ustawy nowelizującej nastąpiła zmiana właściwości lub składu sądu, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji orzeka sąd dotychczas właściwy lub w dotychczasowym składzie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych utrwalony jest pogląd, że sformułowanie „sąd w dotychczasowym składzie” zawarte w przepisie art. 30 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, oznacza sąd w składzie określonym przepisami obowiązującymi w momencie rozpoczęcia postępowania w danej

instancji. Zasada stosowania przepisów dotychczasowych, określających skład i właściwość sądu, obowiązuje do czasu zakończenia sprawy w danej instancji, także wówczas, gdy nastąpiło odroczenie rozprawy, czy też podjęcie zawieszonego postępowania (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r., I KZP 9/16, OSNKW 2016, z. 12, poz. 85; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 stycznia 2016 r., II AKa 295/15, Lex Nr 1994424; wyrok Sądu Apelacyjnego [...] [uzasadnienie] z dnia 5 maja 2016 r., II AKa 95/16, Lex Nr 2052587*). W konsekwencji więc, w sprawach o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie oraz niesłuszne stosowanie środków przymusu, w których wszczęto postępowanie sądowe przed dniem 1 lipca 2015 r. i nie doszło do zakończenia tego postępowania w danej instancji, stosowanie przepisu art. 554 § 2 k.p.k. w brzmieniu wprowadzonym w/w ustawą z dnia 27 września 2013 r., podlegało wyłączeniu na podstawie art. 30 tej ustawy.

Jak już podniesiono wcześniej, przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte w dniu 29 lipca 2013 r., a nie 5 października 2015 r., jak sugeruje kasacja. W tym dniu (05.10.2015 r.) Sąd Okręgowy [...] wydał jedynie postanowienie o prowadzeniu odroczonej rozprawy od początku, wobec zmiany osobowego składu sądu i nadal prowadził rozprawę w składzie 3 sędziów zawodowych (k. 163). Zdaniem autora kasacji, orzekanie w takim składzie przez Sąd I instancji stanowiło bezwzględną podstawę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., gdyż w jego ocenie, z dniem 1 lipca 2015 r. Sąd ten winien orzekać w składzie jednego sędziego i 2 ławników. Z przyczyn podanych wyżej stanowisko pełnomocnika w omawianym zakresie należało uznać za całkowicie bezpodstawne.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także drugi z podniesionych zarzutów, w którym skarżący podnosił rażące naruszenie art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., wobec zapoznania się przez Sąd Apelacyjny tylko z częścią materiału dowodowego. W szczególności pełnomocnik podniósł, że Sąd odwoławczy nie zapoznał się z aktami sprawy z postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną, o sygnaturze Ap V Ds. .../12, obejmującej 284 tomy.

Trzeba stwierdzić, iż z analizy akt sprawy wynika, że w istocie, Sąd Apelacyjny nie zapoznał się z tymi aktami. Jednak fakt ten nie oznacza, że taki sposób procedowania stanowił rażące naruszenie prawa. W pierwszej kolejności

należy zwrócić uwagę, że w apelacji nie podniesiono zarzutu niezapoznania się z tymi aktami przez Sąd I instancji. Dopiero w pkt 4 uzasadnienia apelacji podniesiono, że *„Postanowieniem z dnia 17.12.2013 r. Sąd dopuścił jako dowód w niniejszym postępowaniu akta śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną o sygnaturze akt Ap V Ds. .../12, w tym dowód w postaci dysku twardego stanowiącego Jego własność zatrzymanego do wymienionego śledztwa. Do Sądu złożone zostały pisma: z dnia 3.06.2014 r. oraz z dnia 16.06.2014 r. między innymi informujące o konieczności okazania świadkom M. N. i L. B. w trakcie ich przesłuchania istotnych dla toczącego się postępowania o odszkodowanie i zadośćuczynienie dowodów znajdujących się na dysku twardym pozostającym do dyspozycji Prokuratury Apelacyjnej pomimo umorzenia śledztwa”*.

Jednakże treść całego fragmentu uzasadnienia dotyczącego omawianej kwestii nie pozwala przyjąć, by autor apelacji wnioskował wówczas o przeprowadzenie dowodu z akt tej sprawy. Nic więc dziwnego, że Sąd odwoławczy nie odniósł się do tego zarzutu. Natomiast podkreślić trzeba, w kontekście formułowania przez autora kasacji zarzutu naruszenia art. 4 i art. 7 k.p.k., iż Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć tych przepisów nie zapoznając się z wymienionymi aktami sprawy, bowiem na ich podstawie nie czynił ustaleń faktycznych.

Z protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 12 maja 2016 r. wynika, że strony na rozprawie nie składały żadnych wniosków dowodowych, zaś Sąd odwoławczy także z urzędu nie przeprowadzał dowodów. Tym bardziej więc nie mógł naruszyć zasad określonych w przepisach art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, w zgodzie z zasadami określonymi w tych przepisach, dokonywał Sąd I instancji, a Sąd odwoławczy nie oceniał „akt sprawy”, ponieważ odnosił się jedynie do zarzutów apelacyjnych i tylko w tym zakresie rozstrzygał. W istocie rzeczy sposób sformułowania zarzutu z pkt 2 *petitum* kasacji wskazuje, że jest skierowany wprost przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, a nie Sądu odwoławczego.

Odnosząc się do zarzutu z pkt 3 kasacji należało stwierdzić, że nie doszło też do naruszenia przepisów art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k.

Analiza okoliczności sprawy oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego dają podstawę do stwierdzenia, że Sąd ten uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymaganiom ustawy, rzeczowo i konkretnie wskazał podstawy i powody uznania większości zarzutów i wniosków apelacji wnioskodawcy za niezasadne oraz wykazał, dlaczego częściowo podzielił zarzuty apelacji odnoszące się do kwoty zasądzzonego zadośćuczynienia. Uczynił to zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. – odnosząc się do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów, w szczególności tych wskazanych następnie w kasacji. W odniesieniu do pierwszego podpunktu zarzutu kasacji (pkt 3 ppkt a), dotyczącego nieuprawnionego oddalenia wniosków złożonych w pismach z dnia 17 grudnia 2013 r. oraz z dnia 3 czerwca 2014 r., o dopuszczenie dowodów znajdujących się w aktach Prokuratury Generalnej na okoliczność kompleksowej analizy przebiegu postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową [...] w sprawie o sygn. akt V Ds. .../05, należało zauważyć, że na rozprawie w dniu 5 października 2015 r. (k.163), Sąd I instancji dopuścił dowód z akt sprawy Ap V Ds. .../12 Prokuratury Apelacyjnej. Przypomnieć należy, że postępowanie wobec wnioskodawcy pierwotnie prowadzone było przez Prokuraturę Okręgową [...] pod sygnaturą akt V Ds. .../05. Nie było zatem potrzeby zwracania się o akta do Prokuratury Okręgowej [...], jak wnioskował skarżący, gdyż wszelkie istotne dla sprawy informacje znajdowały się w aktach Prokuratury Apelacyjnej (s. 7 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego).

Odpowiadając na zarzut dotyczący roszczenia utraty przez wnioskodawcę kwoty 39.454,81 zł wraz z odsetkami z tytułu zasądzonych od niego zaległości STI wobec ZUS (pkt 3 ppkt b *petitum* kasacji), nie sposób zgodzić się z twierdzeniami wnioskodawcy, że zaległości, którymi został ostatecznie obciążony, były następstwem jego tymczasowego aresztowania. Rację ma Sąd Okręgowy podnosząc, że zaległości te powstawały już w maju 2004 r. i w następnym okresie, jeszcze przed zatrzymaniem M.S., co ewidentnie świadczy, iż nie miały związku z tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy (s. 10 uzasadnienia).

W odniesieniu do zarzutu (pkt 3 ppkt c) dotyczącego błędnego umieszczenia w treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego [...] cytatu z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego [...] VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VIII U

.../11, który to fragment w rzeczywistości w tym uzasadnieniu miał nie występować, to należy stwierdzić, że z analizy akt niniejszej sprawy wynika, iż Sąd I instancji postanowił dopuścić dowód z akt sprawy o sygnaturze VIII U .../11 i zwrócił się o ich nadesłanie (k. 185v, 189). Akta te ujawniono na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015 r. (k. 191), jednak nie dołączono do akt przedmiotowej sprawy odpisu wyroku z uzasadnieniem o sygnaturze VIII U .../11. Jakkolwiek takie załączenie tychże dokumentów byłoby pożądane, to zaniechanie tej czynności nie stanowiło naruszenia przepisów prawa, tym bardziej, że przeprowadzono dowód z całości akt tej sprawy. Omawiana sytuacja nie powoduje również, iż Sąd odwoławczy nie mógł powołać się na treść uzasadnienia wskazanego wyroku.

Również czwarty zarzut *petitum* kasacji okazał się w sposób oczywisty bezzasadny. Nie doszło do naruszenia art. 170 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że wniosek dowodowy wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z twardego dysku komputera jest niezasadny. W odniesieniu do tego zarzutu trzeba było zauważyć, że Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć tego przepisu, bowiem wniosek dowody został skierowany do Sądu I instancji. Należy podkreślić, iż taki sam zarzut został sformułowany również w apelacji. Sąd odwoławczy odniósł się do niego uznając, że Sąd Okręgowy prawidłowo oddalił wniosek o oględziny twardego dysku stanowiącego własność M.S., zabezpieczonego do sprawy Prokuratury Apelacyjnej o sygn. akt Ap V Ds. .../12, podobnie prawidłowo oddalił żądanie odroczenia do czasu dokonania oględzin, przesłuchania świadków [...]. Sąd orzekający prawidłowo wskazał, że z uwagi na cywilnoprawny charakter dochodzonego roszczenia, do wnioskodawcy należy udowodnienie jego podstawy i wysokości. Takie stwierdzenie nie oznacza bynajmniej, że to wnioskodawca miał przedłożyć Sądowi orzekającemu wspomniany elektroniczny nośnik informacji, w sytuacji, gdy był on w posiadaniu Prokuratury. Rzecz w tym, że teza dowodowa wnioskodawcy nie wskazywała na przydatność tego dowodu dla oceny zasadności żądania odszkodowawczego. Zdaniem autora wniosku dowodowego, informacje znajdujące się na tym dysku, miały potwierdzić jego kontakty z [...]. Trzeba jednak zwrócić uwagę, że fakt ten nie był w sprawie sporny. W ocenie Sądu odwoławczego, ustalenie takich kontaktów, spotkań, rozmów wnioskodawcy z wymienionymi świadkami nie oznacza, że zostało sfinalizowane zawarcie kontraktu, który

przyniósłby zysk wnioskodawcy, zniweczony jego tymczasowym aresztowaniem (s. 8 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Podsumowując należy stwierdzić, iż Sąd odwoławczy nie naruszył w żaden sposób prawa, tak oceniając zarzut apelacyjny. Zresztą, żeby ocenić, czy Sąd odwoławczy naruszył przepisy regulujące zakres i sposób przeprowadzenia kontroli apelacyjnej, pełnomocnik musiałby sformułować zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. – czego nie uczynił.

I wreszcie, ostatni zarzut kasacji dotyczący naruszenia art. 174 k.p.k., poprzez zastąpienie bezpośrednich zeznań świadka M. J. treścią złożonego przez tego świadka oświadczenia odczytanego następnie na rozprawie, również należało ocenić jako oczywiście bezzasadny.

W apelacji pełnomocnik wnioskodawcy podniósł podobny zarzut dotyczący tego, że *„Sąd I instancji w sposób niedostatecznie rozpoznał sprawę poprzez oddalenie (...) wniosku dowodowego złożonego na rozprawie w dniu 5.10.2015 r. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. J. na okoliczność wartości kontraktów negocjowanych przez Wnioskodawcę bezpośrednio przed Jego tymczasowym aresztowaniem”* (s. 4 apelacji).

Sąd odwoławczy odniósł się do tego zarzutu wskazując, iż na rozprawie w dniu 5 października 2015 r. Sąd Okręgowy zobowiązał wnioskodawcę M.S. do wskazania w terminie 7 dni danych świadka M. J., a po ich dostarczeniu podjął próbę wezwania świadka na rozprawę. Prawidłowo wezwany świadek nie stawiał się na rozprawę, lecz nadesłał pisemne oświadczenie, w którym stwierdził: *„(...) nie znam Pana M.S., nie mam wiedzy o jakimkolwiek postępowaniu toczącym się w jego sprawie, tak o charakterze karnym, jak i cywilnym. (...) Nie przypominam sobie, abym kiedykolwiek spotkał lub rozmawiał telefonicznie lub w jakiejś innej formie z Panem M. S. W związku z powyższym przesłuchanie mnie najprawdopodobniej jest dla niniejszego postępowania nieistotne, zaś dojazd do Sądu [...] będzie dla mnie wysoce uciążliwy”* (k. 179). W rezultacie więc, wobec takiej treści oświadczenia świadka, Sąd odwoławczy stwierdził, że Sąd Okręgowy słusznie oddalił wniosek o jego przesłuchanie, albowiem przeprowadzenie tego dowodu nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (s. 7 - 8 uzasadnienia). Sąd Najwyższy stwierdza, że ta argumentacja zasługuje na aprobatę. Sąd odwoławczy

nie mógł naruszyć przepisu art. 174 k.p.k., bowiem wniosek dowodowy został skierowany do Sądu I instancji. Zresztą, żeby spowodować skuteczną kontrolę orzeczenia Sądu odwoławczego przez Sąd Najwyższy, który miałby ocenić, czy Sąd II instancji naruszył przepisy regulujące zakres i sposób przeprowadzenia kontroli apelacyjnej, pełnomocnik musiałby sformułować zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. – czego również w tym przypadku nie uczynił. Na marginesie należy zwrócić uwagę, że na rozprawie w dniu 9 listopada 2015 r. Sąd I instancji ujawnił także odpis protokołu z przesłuchania świadka M. J. w innej sprawie, a treść tych zeznań potwierdza informację zawartą w jego powyższym oświadczeniu (k. 177 i 185).

W podsumowaniu przedstawionych powyżej ocen wszystkich podniesionych w kasacji pełnomocnika wnioskodawcy M.S. zarzutów, było oddalenie tej skargi w trybie art. 535 § 3 k.p.k., jako oczywiście bezzasadnej.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążono wnioskodawcę.